

המישטרה וכהנא: ליניץ' בנמל-התעופה

כמו בסרט "זד", עמדה המישטרה מנגד. אחרי שמנעה מסיבת-עיתונאים מסודרת והכריחה את המישלחת להגיד את דבריה בחוץ, נעלמו עשרות השוטרים, המפקחים תמיד על מקום זה כדי למנוע חניה, כאילו בלעה אותם האדמה. אך כאשר אשתו של אחד מחברי-המישלחת הזדרזה להביא את מכוניתה כדי לחלץ את בעלה מידי המון הבריונים, הופיע באורח פלא שוטר, שהחרים את רישיונותיה ועמד לרשום לה דוח. עשרות בריונים הקיפו באותה שעה את המכונית, כשהם צורחים כחיות, מניפים אנרופים ומאיימים בכל רגע לפתוח באלימות.

אורי אבנרי וח"כ מתי פלד, שסיימו ראינות מאולתרים שנתנו לכלי-התיקשות (תמונות למטה) מיהרו אל תחנת-המישטרה, כדי להגיש קבילות. רק אחרי דרישות נמרצות הואיל הקצין התורן להופיע, הוויכוח התלהט, ואז פלט הקצין את האמת: "קבילתי הוראה מהממונים עליי" מיד לאחר מכן הכניש זאת והטיל את האשמה בצורה מנוחנת על העיתונאים, מנגנון נמל-התעופה, המכס ושוכרי-האולם. הוא סירב להצטלם.

לבסוף להימצא, חודיע באלחוט לשוטר: "אני לא מאשר!" בשלב זה כבר היו חברי-המישלחת בדרכם החוצה, והם נדהמו להיווכח כי חדר-העיתונות נסגר לפני העיתונאים. הצלמים שהגיעו למקום הפצירו בהם לצאת ולערוך את מסיבת-העיתונאים, באין ברירה, בחוץ.

ברחבה שלפני הבניין תפסו חברי-המישלחת מקום על המישענת של ספסל, כשעשרות העיתונאים צובאים עליהם מכל עבר. אך עוד לפני שהחל ח"כ מוחמד מיעארי למסור מידע על ביקור המישלחת, החלה מקהלה של קללות ונאצות: אנשי הרב כהנא, בתיגבור הנגיה-מוניות של תחנת נמל-התעופה, הסבלים ועוברי-אורח החלו לצרוח: "מנוו לים! בוגדים! לתלות אתכם! כהנא! בגין!" במשך כמחצית השעה, שבה נמשכה המסיבה המאולתרת, צרחו בלי הפסק והטביעו את דיברי המישלחת והעיתונאים ברעש. גם המידע על נעדי צה"ל זכה במסר של קללות מפי הבריונים, ברעשים מסויימים עברו הכתניסטים ליריקות, ואף לדחיפות. היה נדמה שדי בניצוף קטן כדי שיערך במקום מישפט-ליניץ' ממשי (למעלה משמאל).

כבר בבוקר, כמה שעות לפני שובה של המישלחת, שכרה מזכירות הרשימה המתקדמת את אולם-האח"מים בנמל-התעופה בלוד, לשם עריכת מסיבת-עיתונאים. עשרות עיתונאים מקומיים וזרים תבעו לקבל מידע מפי המישלחת, מייד עם בואה.

שולם סכום של 130 אלף שקל עבור המקום, העומד לרשות כל עסקן מישני, מלכת-יופי ושחקן-קולנוע זוטרי הבא מחו"ל. הכניסה לעיתונאים לאולם זה היא שיגרתית, הצרות התחילו כשעה לפני נחיתת המטוס. כאשר ראשוני העיתונאים וכנשיה-טלוויזיה הגיעו למקום, הם נדהמו להיווכח כי נחסמה כניסתם. איש-המכס חודיע לכתב-הטלוויזיה יעקב אחימאירי (למעלה מימין) ולחבריו: "אסור להיכנס!"

מזכיר הסיעה, חיים הנגבי, מיהר לתחנת-המישטרה הסמוכה. הוא חיפש את הקצין התורן, פקד יואל קופרמן, אך זה נעלם כאילו בלעה אותו האדמה. במקום הביטחוני הרגיש ביותר במדינת-ישראל אי-אפשר היה לגלות במשך חצי שעה ויותר את האחראי לביטחון! כאשר הואיל הפקד

מדרים על עונשים קולקטיביים וגירוש תושבים, ואמר שהודעה כזאת יכולה לשנות את האווירה ולעצור את ההידרדרות.

אנחנו הוכחנו שאנחנו יודעים לשמור על הפסקת-אש!" אמר ערפאת, מיעארי סיפר לו שצור וייצמן הוכיח לפני כמה ימים לציבור, בעי מות-טלוויזיה עם משה ארנס, שאש"ף אכן שמר על הפסקת-אש בקפרנות כש 11 החודשים שקדמו למילחמה, ושעל כן היה שרון זקוק להתנקשות הסורית בשגריר הישראלי בלונדון ככתירוץ למילחמה.

זה לא רק מ'1981, תיקן אותנו ערפאת. קיבלנו על עצמנו ב'1979 התחייבות, שלא בלסי ממשלת-לבנון, שלא נבצע סיגועים משטח לבנון, קיימנו התחייבות זו במשך כל הזמן."

מה הרוויחה ישראל במילחמה? שאל. לפני המילחמה, שררה הפסקת-אש, שהבטיחה שקט לאורך הגבול הצפוני של ישראל. ישראל הפרה

הקהל היא בעדנו, אך הממשלה היא נגדנו, וזה קובע." הרשתי לעצמי להיכנס לדבריו. "יש הברל", אמרתי, "סוריה היא דיקטטורה. אין הרבה חשיבות למה שחושב העם, כל עוד הדיקטטור רוצה אחרת. אבל ישראל היא דמוקרטיה. אם נשנה את דעת-הקהל בארץ, בעיקר את דעת-הקהל היהודית, זה ישנה בהכרח גם את מדיניות הממשלה, בצורה זו או אחרת."

בהקשר זה העלינו את רעיון הפסקת-האש, מתי פלד הציג שאש"ף יודיע מראש שכדי להקל על ביניים ועודת-השלום הבינלאומית למיזרח התיכון, בהשתתפות ישראל ואש"ף, יסכים שאש"ף להספקה הרדית וברזומנית של פעולות אלי-מות.

שלושת חברינו הערבים הוסיפו נימוקים לטובת הרעיון. הכינונו מראש כמה הצעות מנוסחות ככתב, בצורות שונות. פלד הזכיר את הסכנות האורבות בגדה המערבית, כאשר

התרמית המקובלת בישראל. הם ראו שזה דומה לקונגרס ציוני, אמרתי. "אלא שהיו פחות מיסקיפיים, ויותר שפמים."

הנסקת'אש

הדדית

ילגלנו את השיחה לעבר נקודה שהתכוונו להעלותה כאחד הנושאים המרכזיים: הפסקת הפיגועים (משני הצדדים, כמוכז).

החברים הערבים של המיי שלחת, שמילאז תפקיד חשוב במהלך השיחה, עמדו על חשיבותה המברעת של דעת הקהל היהודית בישראל. בי משך השנים חזרנו על כך פע'מים אינספור, אך היה חשוב שערפאת ישמע זאת מפי חברינו הערביים דווקא.

הבעיה שלי היא עם הממשלות, אמר ערפאת. "הנה, כסוריה כל דעת"

ערפאת עצמו, אלא גם אנשי-אש"ף אחרים שפעו אופטימיות מרוסנת. הם לא ציפו להתפתחויות דרמאטיות מהירות, אלא להתקרמות איטית ועיקבית. המושב המוצלח של המועצה הלאומית הפלסטינית, שהוכיח כי הרוב העצום של העם הפלסטיני תומך בהנהגת אש"ף, מילא אותם ביטחון עצמי חדש, (חשבתי בליבי על הדיבורים של אריאל שרון על "שכירות תשתית אש"ף").

בעיקר היתה גאווה אנשי-אש"ף על הדמוקרטיה ששררה במועצה. הפעם הראשונה ראו בעולם הערבי איך פועל מוסד דמוקרטי ערבי, התגאו. "מעולם לא ראו דבר כזה!"

הם הזכירו כי נאחת הישיבות של המושב ציווה היו"ר על ערפאת לשבת ולשתוק, מפני שלא קיבל את רשות הדיבור.

הם הופתעו לשמוע כי גם המוני ישראל עקבו אחרי דינוי המועצה כאמצעות הטלוויזיה הישראלית והרדיו, וקיבלו רושם שונה מן

דקות. כאשר השיחות האלה יתעמקו, הם יכללו את ענייני האיוור שלנו. יש כבר איתותים ראשונים מצד ארצות-הברית על נכונותה לעיין מחדש ביחסה עם אש"ף, ובגישתה לרעיון הוועידה הבינלאומית לשלום במיזרח התיכון. (שמענו על כך כמה פרטים סודיים, מעניינים ביותר).

נראה כי אש"ף תולה יותר תיקנות בהתפתחות זו מאשר במגעים בין ארצות-הברית וידידותיה בעולם הערבי.

ההרגשה היא כי ארצות-הברית תהיה מוכנה, בסופו של דבר, לתת הרבה יותר במיסגרת ההתקרבות לברית-המועצות מאשר במיסגרת יחסיה עם הערבים. יש לנו קשר הדוק עם ירדן, מצריים, סעודיה, ועכשיו גם עם עיראק, אמר ערפאת. המלך פאהד נסע השבוע לושינגטון, כדי לשכנע את הנשיא רונלד רגן לפתוח בדרישה עם אש"ף.

אם מישוה בישראל מאמין כי אש"ף שרוי עתה במשבר, וכי שוררת בו רוח נכאים, יופתע מן המציאות: לא רק